

ΚΑΙ ΝΥΝ ΚΑΙ ΔΕΙ...

ύχτα. Στην πολιτεία ταφόπετρες
οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν ἀραδιασμένες,
κι' ὄνειρατα θανατερὰ μιὰ - μιὰ ψυχὴ
σὲ χῶρες κατεβάζουν στοιχειωμένες.

Μόνος, στὸ φεγγαρίσιο φῶς ὀρθός,
σὰν ὄραμα λευκὸ ὁ σοφὸς φαντάζει,
καὶ μὲ τὰ χέρια ἀνηλωμένα, τ' οὐρανοῦ
τ' ὀλάνοιχτο βιβλίο διαβάζει.

Αἰνίγματα, γριφοὶ ἀξειδιάλυτοι,
σχήματα ἐραλδικὰ στὴ φύση
τὴ σκέψη του καρφώνουν σὲ σταυρὸ
μαρτυρικὸ ἀπ' ἀνατολὴ σὲ δύση.

Τρέμει στὰ χέρια του ὁ ἀστρολάβος,
κι' ὁ νοῦς του ἀδύναμο στὴ γῆ ἐργαλεῖο,
χαράζει κύκλους, τρίγωνα, ἀριθμούς,
γιὰ νὰ μετρήσῃ τ' οὐρανοῦ τὸ μεγαλεῖο.

Σκλάβος τοῦ μυστηρίου τὸ κάτεργο
τοῦ τηλεσκοπίου τὸν τροχὸ γυρίζει,
καὶ τὸργανο στὰ βάρη τῆς νυχτὸς
βαριά βογγάει καὶ τρίζει.

Καὶ νά οἱ διπλοὶ φακοὶ ποὺ δείχνουνε
 διαμάντια φλογερὰ τὸ φῶς τοῦ Βέγα ...
 Μὰ στὴ γαλήνια πλάκα τ' οὐρανοῦ
 οὔτε Ἄλφα, οὔτε Ὠμέγα.

Μονάχα κόσμοι νέοι, νέα μυστήρια,
 πῶτοφανέρωτ' ἄστρα ἀνθοῦν κι' ἀνάφτουν,
 καὶ στὰ λευκὰ τὰ γένεια τοῦ σοφοῦ
 δυὸ δάκρυα κυλοῦν κι' ἀστράφτουν.

Δίπλα, μὲ τὸ κυκλώπειο μάτι του,
 τὸ τηλεσκόπιο φοβερὸ προσμένει
 αἰθεροδρόμα νὰν τὴν πάη τὴν Ἑρעυνα,
 φλόγα στὸ χάος λαμπαδισμένη.

Ὡραῖος, στητός, σὰ σύμπλεγμα
 βγαλμένο ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς Τσελλίνη,
 ὁ ἄνθρωπος, μὲ τ' ὄργανο μαζί,
 μὲς στὴν ψυχὴ του ὅλη τὴν πλάση κλείνει.

Κ' ἔτσι θὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ Θάνατος
 μιὰ νύχτα κάτω ἀπὸ τὸ Βέγα,
 πρὶν νὰ χαράξῃ στὸ βιβλίο τ' οὐρανοῦ
 οὔτε Ἄλφα, οὔτε Ὠμέγα...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΛΦΝΗ

